

Виходить
з 1962 р.
№ 11-12
(1383-1384)
Жовтень
2011 рік

АЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БУДІВНИЦТВА І АРХІТЕКТУРИ

Вручення
нагород

ДО ПОЧЕСНОЇ КОГОРТИ БУДІВЕЛЬНИКІВ... Посвячення у студенти 2011

Гімн України
перед університетом

Великий Юлій Цезар казав: "Знання – це сила". День знань – хвилююче свято для всіх. Немає людини, котра не пам'ятала б день першого дзвінка, першу вчительку, шкільних товаришів, нарешті свято першокурсника. Офіційно День знань був затверджений Верховною радою СРСР 1 вересня 1984 року. У школах стали проводитися урочисті заходи, студентам вручалися студентські квитки...

проходили вступні випробування, а ніні вже їх діти влилися до почесної когорти одного з найвідоміших будівельних закладів України. Тепер учорашні абітурієнти – вже студенти, й окрім можливостей і прав, беруть на себе відповідальність – перед університетом і державою.

Свято завершилося. І вже наступного дня студенти вирушили в навчальні аудиторії шукати й реалізувати все те, чого їм напередодні побажали: знання, мудрість, досвід, друзів, кохання, щастя...

Т. Копанець,
студентка III курсу КНУБА

Для першокурсників КНУБА 2011–2012 навчального року першим днем навчання став день 31 серпня. Вони прийшли разом з батьками, друзями, знайомими на Свято першокурсника.

Іх радо зустріли представники ректорату, деканатів, одним словом – всі, хто не був на центральній площі перед університетом. Після урочистого гімну України з щирими добрими словами до молоді звернувся проректор університету, доктор технічних наук, професор П.П.Лізунов.

Київський національний університет будівництва і архітектури завжди славився своїми професорами, школами і ви-

пускниками. Бо всі, хто закінчував і закінчує його, мають не лише добрі теоретичні знання, а й гарну практичну підготовку. Отже, згодом їх з охотою беруть на роботу. І працювати починають вони вже на четвертих-п'ятих курсах. Тому не дивно, що оригінали сертифікатів зовнішнього тестування одразу подали до КНУБА – 1030 абітурієнтів.

Традиційно вітати молоду зміну приходять до університету його випускники. Наш вуз – єдиний в Україні, де виростили

п'ятьох Героїв України. У цей день до КНУБА прийшов директор ДБК-4 П.С.Шилюк з щирими словами про вагомий внесок будівельників і архітекторів у вітчизняну і світову науку. Представники студентського радіо "Велика перерва" нашого закладу Дарія Шахова та Тетяна Афанасьєва виступили перед молоддю зміною з піснями. Пісню "Як у нас на Україні" співали всі разом: і першокурсники, і представники ректорату та деканатів. **"Розбудь усе навколо, Хай почує рідний край.**

Пісню гарну, серцю мило, Добрим людям співай. Як у нас на Україні – Всі лани квітучі, Так у нас на Україні – ... Люди всі співучі. Хай же щастя буде довгим! ... " Це було надзвичайно!

Урочисту клятву першокурсника склали під головуванням Анастасії В'язовської, голови студентського самоврядування університету. Цей захід так схвилював присутніх на святі батьків та родичів, що на очах у них навернулися сльози. Здається зовсім недавно й вони

Першокурсники ІСУТ з деканом С.П.Войтенко, зав кафедр О.С.Петраківською, працівниками деканату

Студентів вітає проректор П.П.Лізунов

Студенти архітектурного з деканом О.В.Кашенко

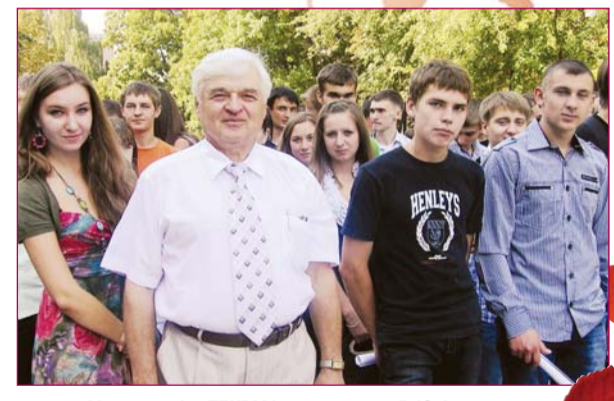
Співає Дар'я Шахова

Першокурсники будівельного з деканом Г.М.Іванченко, заст. декана Н.Г.Нікогосян, О.С. Гриценко

Герой України, випускник КНУБА П.С.Шилюк

Молода зміна ТБКВМ із заст. декана В.Ю.Апанасенко

Одна з ведучих "Великої перерви" Анна Мороз

Студенти СТФ до навчання готові

Декани всіх 6-ти факультетів КНУБА

Першокурсники ФАІТ

Побажання від газети:

ВІД ВАС ЗАЛЕЖИТЬ БАГАТО

Для Київського національного університету будівництва і архітектури день Першого вересня ц.р. став 81 навчальним роком. Для деяких він стане роком закінчення КНУБА, для тих, хто вступив до нас вчитися, буде першим навчальним роком. Найважливішим, самим незабутнім першим роком студентського життя. Проте, не дивлячись на курс, на якому вчитиметеся, для всіх вас він буде черговим напруженим роком навчання.

І перше побажання від газети А+Б полягає в тому, щоб при всьому різноманітті студентського життя ви

завжди пам'ятали, що в Університеті знаходитеся заради того, щоб вчитися, отримувати нові знання, освоювати основи вашої майбутньої спеціальності. І ще нам хочеться нагадати вам, дорогі студенти, а першокурсникам особливо, що від рівня і якості ваших знань в майбутньому залежатимуть життя тисяч і тисяч людей, які довірять вам будувати все: від підприємств, офісів і до житлових об'єктів.

Нарешті, хочемо зайвий раз звернути вашу увагу, що саме в студентські роки закладаються основи вашого майбутнього життя, кар'єрного зростання, матеріального благополуччя, родинного життя, і, кінець кінцем, майбутнє ваших дітей.

Отже, дорогі хлопці й дівчата, бажаємо повноцінного студентського життя, успішного навчання, світлич і добрих справ в ім'я вашого майбутнього!

Ваша "А+Б"

Бліц-інтерв'ю

САМА МИРНА І ЗАТРЕБУВАНА ПРОФЕСІЯ

У Київському національному університеті будівництва і архітектури готують "еліту" будівельної професії – архітекторів та інженерів.

Архітекторів величають сучасниками майбутнього, тому що результати їх праці залишаються у спадок наступним поколінням. Це дуже відповідально – знати, що створене тобою переживе тебе. На плечах архітектора лежить відповідальність не тільки перед нами або нашими нащадками, а й в першу чергу перед самими собою.

Будівництво – одне з найдавніших занять, воно існує з моменту виникнення людства. Професія будівельника була шанована в усі часи, і зараз вона не тільки не втратила своєї актуальності, а й є однією з найбільш затребуваних. Зведення промислових і житлових споруд, доріг – це невід'ємна частина нашого життя.

Сьогодні, коли прогрес рухається стрімкими кроками, особливо важливі будівельники й архітектори з вищою освітою: саме вони в курсі останніх новинок, розробляють нові будівельні матеріали та технології, щохвилини зважують, оцінюють себе і свою роботу, намагаються бути чесними з собою і ширими з людьми, використовують плоди їхньої праці. Все це, погодьтеся, під силу не кожному. Роботодавці знають, що наш вуз дає хорошу освіту, тому випускники КНУБА завжди високо "котируються".

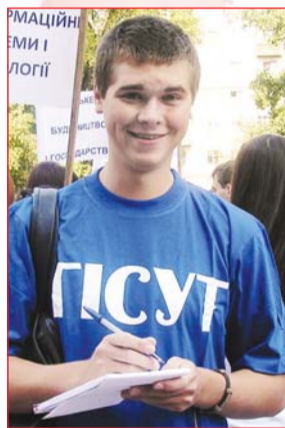
Газета "Архітектура і Будівництво", щоб висловити ці думки, спілкувалася з багатьма людьми: студентами, викладачами, випускниками, співробітниками нашого закладу. Ми задавали традиційні питання: Чому саме обрали професію будівельника, вирішили навчатися в КНУБА? Чи за час навчання в КНУБА не жалкували про вибір професії? Що студенти-архітектори думають про професію? Декілька кращих думок у вигляді бліц-інтерв'ю ми публікуємо.

Анастасія Сітар,

студентка 1-го курсу спеціальності ЕКБ

– Я з Ужгороду, закінчила там гімназію. Вирішила їхати на навчання до Києва. Друзі мої, які навчаються в КНУБА на архітектурному, порадили вступати саме сюди. Я завжди захоплювалася архітектурою, із задоволенням розглядала старовинні фасади будинків, прагнула запам'ятати деталі...

Тому, коли прийшла до прийомної комісії, одразу передала оригінали документів. Про всяк випадок, окрім спеціальності "архітектура", здала копії на спеціальності "геодезія" та "сантехніка". Якраз на дві останні я вступила. Але обрала – санітарно-технічний факультет – вирішила навчатися екології в будівництві. До речі, планує після закінчення навчання на ЕКБ, все-таки вступати на архітектурний.

Валентин Лубянецький,

студент 3 курсу МБГ:

– Жодного разу не пошкодував, що став студентом КНУБА, обравши спеціальність "Міське будівництво та господарство". Правда, коли був абітурієнтом, то здав документи ще до НАУ, куди також вступив, але остаточно обрав КНУБА. До речі, мій дядько Дмитро Гужва, який навчався у нас спеціальності "Землевпорядкування та кадастр" вже понад 10 років працює за фахом.

Хотів би дати декілька порад першокурсникам. Насамперед, навчаючись у вузі, якомога старанніше заглиблюватися в професію, заводити знайомства із студентами старших курсів, які багато в чому можуть допомогти, порадити під час підготовки до сесії, складання іспитів та курсових. І найголовніше, прислуховуватися до того, що кажуть викладачі на лекціях та практичних. Мені дуже подобається вчитися у викладачів Я.М.Якимів та А.М.Станкевича.

Сергій Наливайченко,

випускник архітектурного факультету:

– На жаль, вступаючи вчитися, майже всі думають, щоб стати архітектором достатньо уміння малювати. Це не так. Уміння малювати достатньо, може бути, в художньому вузі. Архітектор же повинен балансувати на грані між живописом і інженерією. Варто приділити трохи більше уваги художній стороні справи, і ти вже не архітектор, а дизайнер або декоратор. Маленький ухил у бік інженерії, і ти вже конструктор, але, знову-таки, ніяк не архітектор. Ось і треба дотримуватися "золотої середини". А для цього людина повинна володіти просторовою уявою і конструктивним мисленням.

Підготовлено газетою

Друковані видання

НАУКОВЦІ КНУБА ДОСЛІДЖУЮТЬ

У видавництві "Просвіта" вийшла монографія кандидата історичних наук, доцента кафедри політичних наук КНУБА С.В.Савойської "Мовно-політичний сепаратизм як фактор дестабілізації національної єдності українського суспільства в умовах пострадянської трансформації". Автор продовжує досліджувати мовну політику незалежної Української держави. Зазначена проблема розглядалася у праці "Українська мова як державна: освіта, політика", яка на конкурсі АН ВО України удостоєна третьої премії і нагороджена дипломом.

У своїй праці доцент С.В.Савойська досліджує мовно-політичні проблеми, які мають місце у пострадянських державах, а також мовно-політичний сепаратизм як явище, яке дестабілізувало національну єдність та розкололо українське суспільство за мовною ознакою. Проблема є актуальною і важливою не лише для вітчизняної, а й світової громадськості. На основі великої кількості наукових джерел джерел уперше обґрунтовано і комплексно досліджено мовно-політичний сепаратизм як фактор дестабілізації національної єдності українського суспільства в умовах пострадянської трансформації Української держави. Дослідниця дала належну оцінку наслідкам нищення української мови і культури, а також російщення українського народу імперською і радянською системами.

У праці зроблено вдалу спробу узагальнити чинники виникнення мовно-політичних конфліктів у незалежній Україні, пов'язаних з поширенням російської мови у релігійній, освітній та інших сферах суспільного життя держави.

Новим у дослідженні є виявлення та аналіз чинників виникнення пострадянського сепаратизму в Україні, висвітлення конфліктогенного фактору мовно-політичного протистояння. На підставі залучення широкого кола джерел характеризується ідейно-політичне протистояння лівих і правих політичних сил, та мовно-сепаратистські ідеї як прояв інформаційної агресії. На великому фактичному матеріалі, який вперше залучено до наукового обігу, розкриваються мовно-політичні проблеми, які мають місце у передвиборчих програмах і діяльності політичних партій України. Особливу увагу привертає преса, яка захищає інтереси однієї політичної сили, широко висвітлює мовно-освітні та інші проблеми, пов'язані з об'єктом політичних протистоянь, у тому числі напередодні виборчих компаній. Заслуга автора, що вона перша вказала на витоки мовно-політичного сепаратизму, виявила чинники і запропонувала рекомендації, аби уникнути конфліктів на мовно-політичному ґрунті, зберегти довгоочікувану свободу і державний суверенітет та ін.

Пам'яті незабываемого архитектора

"ОН УМЕЛ КРАСИВО ЖИТЬ И ТВОРИТЬ, ЛЮБИТЬ И ДРУЖИТЬ..."

Этой статьей газета "Архитектура і Будівництво" решила почтить память ушедшего из жизни год назад Валентина Ивановича Ежова – известного архитектора, ученого, педагога, фундатора Украинской академии архитектуры, активного деятеля Национального союза архитекторов Украины, более 20 лет возглавлял кафедру в КНУБА. В его память сотрудники кафедры основ архитектуры и архитектурного проектирования написали книгу воспоминаний о Местере. Мы попросили организатора издания, профессора Олега Семеновича Слепцова предоставить читателям газеты свои воспоминания об Архитекторе с большой буквы В.И.Ежове из будущей книги. Читайте!

"...Эта книга о жизненном и творческом пути Валентина Ивановича, о его умении красиво жить и творить, любить и дружить, работать и отдыхать, о безусловном авторитете в профессии, необыкновенном влиянии на коллег.

О Валентине Ивановиче Ежове необходимо говорить не столько как о человеке, скорее, как о явлении в профессии, творчестве, личной жизни. Не отважусь сказать "образец для подражания" – в отношении его это как-то мелко, ведь еще при жизни был для меня далекой и близкой звездой, дарящей окружающим многогранный свет, который возвращался к нему с благодарностью.

Наше знакомство с Валентином Ивановичем началось в начале 1986 года, когда ему, доктору архитектуры, главному архитектору Киева Специализированном Ученым Советом при Ленинградском инженерно-строительном институте предложили быть первым официальным оппонентом моей кандидатской диссертации. В своем кабинете на Крещатике в ГлавАПУ он меня встретил радушно, выйдя из-за стола, крепко пожал руку, глядя прямо в глаза. Перелистав том моей диссертации, остался доволен, но при этом сказал: "Я посмотрю, если мне понравится – соглашусь, нет – не обескуражат".

Моя защита памятна курьезным случаем, связанным с Валентином Ивановичем. Накануне защиты он прилетел последним рейсом около 11 вечера в Пулково. Я его встретил и мы поехали на такси в заранее заказанную гостиницу. Приезжаем, подходим к администратору, просим поселить в забронированный номер. Нам отвечают: приехала большая иностранная делегация и бронь отменена. Что делать? Беру такси, едем в следующую гостиницу. И тут говорят – мест нет, а уже около 12 ночи. Вижу Валентин Иванович не ожидал такой нештатной ситуации. И тут я заметил, что пола его светлого легкого плаща отодвинулась и на фоне темно-синего костюма заблестел красный флажок – значок депутата Киевсовета. Я возвращаюсь к стойке администратора и громко спрашиваю: "А для Советской власти у Вас в гостинице места есть?". Женщина перепуганно сказала, что есть. Поворачиваюсь к Валентину Ивановичу и прошу его паспорт для оформления. На этом приключения на моей защите не закончились, но это уже отдельная история.

Впоследствии наши пути-дороги пересеклись, когда Валентин Иванович в качестве заведующего кафедрой Киевского инженерно-строительного института в 1988 году пригласил меня доцентом на преподавательскую работу.

Позднее, после преждевременного ухода из жизни ведущих сотрудников кафедры профессоров В.В.Чепелика, И.И.Лощакова, доцента Р.Ш.Урманова, проводя перегруппировку сил в 1999 г. предложил мне возглавить творческую мастерскую № 4 на четвертом курсе, а научно-проектному архитектурному бюро Лицензиарх, которое я возглавляю, стать филиалом кафедры. Для этого я привел на кафедру моих коллег – опытных архитекторов практиков И.Подгорного и А.Вышинского.

Фактически с его благословения и под его покровительством я защитил докторскую диссертацию, консультантом которой был Валентин Иванович.

Незабываемы общие переживания, когда в 2000 году накануне 1 июля – международного дня архитектуры три доктора архитектуры И.А.Фомин, В.И.Ежов, О.С.Слепцов получали в Мариинском дворце из рук президента Украины дипломы и наградные знаки лауреатов Государственной премии

Украины в области архитектуры за научные разработки в области теории архитектуры, внедренные в практику проектирования – "Основы теории градостроительства" и "Архитектурно-конструктивные системы гражданских зданий". Ощущение от того, что ты в одной команде с мэтрами, еще больше усиливало значимость события, учитывая что моим старшим коллегаем было по 73 года, а мне – 42...

Человек раскрывается в общении. Валентин Иванович был заядлым путешественником. В составе группы архитекторов в 2007 году мы посетили города Великобритании. До сих пор удивляюсь как Валентин Иванович легко осилил 6-ти часовую пешеходную экскурсию по центру Лондона по обе стороны р. Темзы, а ведь ему уже было под 80. А каким он был живым, искрометным рассказчиком, коммуникабельным собеседником. Сколько было юмора, смеха, шуточных подколов.

Когда приближался юбилей Валентина Ивановича, он попросил меня обеспечить его проведение в Национальном союзе архитекторов Украины и в КНУСА. В дополнение к организационным вопросам мне хотелось сделать Валентину Ивановичу особый подарок – личный и творческий. Поэтому записал на студии звукозаписи песню, слова к которой сочинили вместе с Игорем Подгорным и Сергеем Кельбой. Аранжировка песни получилась праздничной. Когда в союзе архитекторов и КНУСА из динамиков магнитофона над праздничным шведским столом в окружении поздравляющих звучала эта песня, всем было приятно. Валентин Иванович был растроган вниманием.

Вот несколько слов из "Юбилейной": "... И в науке во главе АРХИшколы встал, Многих АРХИгениев, АРХИ воспитал. Далеко смотря вперед, Щуря мудрый взгляд, Он создал династию Творческих ежат"... Через несколько дней после юбилея у него дома мы долго и душевно беседовали обо всем.

Валентин Иванович – человек-характер, прошел все ступени карьерной лестницы: от архитектора, аспиранта до заведующего отделом и главного архитектора КиевЗНИИЭП, директора КиевНИИТИА (ВНИИТАГ), главного архитектора Киева, заведующего кафедрой КНУСА и творческого руководителя фамильной архитектурной мастерской.

Он обладал мощными организаторскими способностями, умел видеть в людях плюсы – поэтому всегда удавалось создать сплоченный коллектив, не придавая значения минусам, которые есть у каждого. Валентин Иванович был всесторонне образованным человеком, много читал, владел ораторским искусством, обладал аналитическим умом, написал немало книг о проблемах современной архитектуры. Эти качества заставляли не только меня, но и многих коллег считать его своим Учителем.

Валентин Иванович – пример работоспособности, профессионального кругозора и тактичности. Уже достаточно было присутствия такого человека для того, чтобы ты подтягивался, собирался. Что же касается его заслуг, так они всем известны. Он – Народный архитектор и этим все сказано. Народный не только по званию, а и по сути.

Валентин Иванович любил жить, любил работать, любил людей, особенно любил молодежь – студентов. Он прожил светлую, насыщенную и интересную жизнь и ушел неожиданно ... в полете ..."

О. Слепцов,
заведующий кафедрой основ архитектуры и архитектурного проектирования, доктор архитектуры, профессор

Экскурсия с диггером

ИССЛЕДУЕМ ПОДЗЕМНЫЙ МИР СОЛОМЕНКИ

Как выглядит Киев изнутри? Подземными ходами, пещерами и гротами занимаются спелеологи. Недра земли они исследуют в научных интересах. А вот удовольствие от прогулок под землей получают диггеры. "Слово диггер происходит от английского to dig – копать. Диггер – производное от слова копатель. Но диггеры – не копатели. Они просто ходят под землей". Костюм химзащиты и фонарик. Вот и вся экипировка диггера. Ходить под землей – это такое хобби, объяснил нашей газете Кирилл Степанец, студент 4-го курса Национальной академии руководящих кадров культуры и искусства (НАКККИМ). Диггерством и изучением прочих подземных полостей занимается с 2006 года. Его подземный псевдоним ЧД. "В поисках острых ощущений диггеры проходят по коммуникациям, спускаются в шахты и колодцы, построенные человеком с применением строительных материалов и технологий, например, дренажных систем, канализационных коллекторов, подземных рек. А также подземных военных объектов (заброшенных), продолжил беседу Кирилл. В крошечной темноте фонарик выхватывает картины, поистине фантастические. Паутина, свисающие куски кабеля. Это и есть экстрим, говорят диггеры. Когда темно и немного страшно". Но газета "А+Б" попросила Кирилла рассказать о подземной Соломенке, районе, где находится наш университет строительства и архитектуры. Читайте!

"Соломенский район в истории Киева занимает особую страницу. Из беднейшего предместья Киева середины 19-го века с мазанками, крытыми соломенными крышами, он превратился в кипучий индустриальный район с широкой инфраструктурой – многочисленными промышленными предприятиями и заводами, научно-исследовательскими институтами, учебными заведениями самых разных отраслей, и такой необходимой городу артерией как железная дорога, проложенная в низовьях реки Лыбедь. Эта ныне маловодная река занимает особое место в нашем рассказе о малоизвестной и малодоступной простому обывателю части Соломенского района – о его подземном мире и едва теплившейся жизни текущей замирающей поступью в этом мрачном измерении.

Правый берег Киева уникален своим рельефом, венчаемый множеством холмов и разделяющих их оврагов, яров. Практически каждый яр дрожал голосом живительного ключа или ручейка или даже речки. Протасов Яр, Кучмин Яр, Божков Яр. Теперь их можно узнать только по одноименным улицам да резким спускам асфальтовых автомобильных дорог. Мегалопольс Кия поглотил всё. Но реки нигде не делись, они продолжают жить и там, под толщей бетона и асфальта, куда едва проникает мертвый уже свет сквозь щель канализационного люка.

Кирилл Степанец в экзотическом подземелье на Соломенке

Мало кто – историки – киевоведы да диггеры – фанатики знают, что под улицами Кудряшова и Механизаторов заживо похоронена еще несколько десятков лет назад полноводная река Мокрая – один из крупнейших правых притоков реки Лыбедь. Но практически в самом своем устье река вырывается на простор возле железнодорожной колеи. Коллектор, в который заключена река в своем основном русле, представляет очень интересное сооружение – ход гаражного типа, выложенный булыжниками. В солнечный день в это подземелье проникает множество света из многочисленных ливневок, встроенных в потолок коллектора напрямую, что само по себе является довольно редким явлением для сооружений такого типа. Как правило, все ливневок сначала попадают в специальную перепадную камеру, а потом мелкими трубами непосредственно в коллектор. Это сделано во избежание засорения коллектора. Свет из ливневок реки Мокрая воистину восхитительно зрелище. Сходите, посмотрите сами! Однако, прежде всего запаситесь прочными и водонепроницаемыми заборами, надежными фонариками, каской и информацией о прогнозе погоды.

Подземные реки смертельно опасны в период ливней и дождей, так как помимо отвода подземных вод они служат так же ливнеприемниками всех близлежащих улиц... Во время хорошего летнего ливня уровень и сила течения поднимается в считанные минуты, поэтому посещать реки лучше всего зимой, ранней весной и поздней осенью. В 2003 и 2008 году в Киевской подземной реке Клов погибли четыре человека, причиной стали сильные летние неожиданные и непрогнозируемые грозы.

Однако вернемся к рекам Соломенского района. Мокрая не единственная подземная река. Например, ниже по течению в Лыбедь впадает ручей Протасов Яр. Для подземных путешествий он представляет меньший интерес, чем вышеназванная речушка, так как практически на всем своем течении он заключен в узкую трубу. Кроме того, есть шанс подцепить заразную бациллу – сверху находится институт вирусологии, который бессовестно время от времени не-

сакционировано сбрасывает свои отходы в коллектор этой реки. Под заводом "Большевик", который находится на территории бывшего предприятия по изготовлению кроватей, основанного швейцарцем Гретером (1882) и до Лыбеди протекает ручей Шулявка с несколькими старинными кирпичными участками – образцами царской канализации середины 19-го века, ровесников завода. Есть там еще ручей Песчаный, который вытекает из прудов киевского Зоопарка (исток его находится под метро Шулявская) и впадает в Лыбедь. Кстати, эти маленькие ручьи, требуют для прохождения определенной сноровки, терпения и выносливости.

Очень часто диггерство сопряжено с разного рода опасностями: здесь можно встретить летучих мышей, увидеть замысловатые лабиринты разнообразных ходов, узкие проходы, глубокие колодцы, водопады. Красивые творения природы – сталактиты, карстовые намывы – могут также встретиться на пути. Помимо всего можете увидеть прекрасные арочные ходы прошлого века и огромные галереи. Но могут быть и галлюцинации, как зрительные, так и звуковые. Зрительные происходят из-за отражения на стенах света фонаря от луж воды, создается впечатление, что перед вами что-то летает либо навстречу кто-то идет с фонарем. Слуховые галлюцинации возникают из-за шума воды или звука капели. Может послышаться плач младенца, грохот цепей, женский смех, да, впрочем, что угодно! И в том и в другом случае создается впечатление, что вы не одни.

Однако, Соломенский район богат не только подземными реками. Под многочисленными предприятиями до сих пор таятся в недрах отпрыски холодной войны – бомбоубежища на случай ядерной войны. Эти сооружения в СССР должны были обеспечить нужным людям полную автономность и защиту, по крайней мере, на три дня после ядерного удара. Но, конечно, это мизер. Для примера: на заводе "Большевик" трудилось более 10 тысяч работников. Убежища едва ли смогли бы укрыть четверть этого количества людей. На сооружение и наполнение этих бункеров ушли миллиарды, ныне всё это заброшено и гниет, практически все продукты, снаряжение, и агрегаты находящиеся внутри, пришли в негодность, воздушные фильтры отсырели и прогнили, герметические двери задрать практически невозможно... их выкупают для складов, офисов. В бывшем крупном бомбоубежище завода "Большевик" предприимчивые коммерсанты соорудили ресторан.

Еще один тип подземелий Соломенки и Киева – дренажные системы. Как уже говорилось, весь Киев жидется на многочисленных холмах, а значит есть постоянная опасность оползней и обвалов, именно с ними и борется доблестная коммунальная структура СУППР – специальное управление противооползневых подземных работ. Они возводят специальные дренажи, по которым грунтовая вода отводится в ливневую канализацию. Склоны Соломенских Байковой и Батыевой гор изрыты, по меньшей мере, тремя такими весьма протяженными дренажными системами. Их посещение практически безопасно, однако бдительности терять не стоит никогда, подземелье всегда таит много неизведанного. Будьте аккуратны.

Есть на Соломенке и такие экзотические подземелья как теплотрассы, этикие пыльные парилки, удовольствие не для каждого. Кроме того, можно нарваться на коренных обитателей таких мест – бомжей, наркоманов или в лучшем случае на злых работников, раздосадованных не совсем удобным местом работы. Крупнейшая теплотрасса Соломенки проходит от Караваевых дач до Севастопольской площади.

Подземелья ждут своих исследователей, а может и первооткрывателей!

Кирилл Степанец, студент, диггер

Культурные путешествия

ТОЛЕДО – КОРОНА ИСПАНИИ И ВСЕГО МИРА

Газета приглашает читателей побывать в Испании вместе с профессором Р.Ф.Руновой. На примере одного только города вы представите, как там берегут и ценят культуру прошлого.

Если бы в Испании не было Барселоны с архитектурой Антонио Гауди, Мадрида с роскошью Прадо и королевского Эскориала, Валенсии с современными чудо-творениями Сантьяго Калатравы и

тельной сохранившейся башне – воротах Солнца. Даже построенная позже, в XIII веке, башня моста Алькантра имеет элементы мавританского влияния. Сам мост уникален: он был построен еще римлянами из огромных кусков гранита, со временем был реконструирован, его монументальная арка имеет ширину 15 м. Дух захватывает от эмоций, переполняющих при возможности пройтись по мосту, побродить в одиночестве вдоль берегов реки, что катит быстрые воды точно там и точно так, как тысячи лет назад!

В Толедо находится один из самых грандиозных соборов средневековой Европы, который уступает по величине только соборам Милана и Севильи, превосходя их по роскоши убранства. Здесь буйствуют поздняя готика и многочисленные мотивы Ренессанса. Вся ветхозаветная история человечества равно, как и история христианства, находит отражение в великолепных рельефах по камню и дереву, в оформлении заалтарного образа (ретабло). Богатство красок и золота поражает зрителя: подобных заалтарных образов не знает ни одна страна католической средневековой Европы. Они воспроизводятся, пожалуй, только в кафедральном храме Лимы, где завоеватели Перу должны были поражать местное население величием привнесимой христианской религии.

Интересно, что с потерей статуса столицы, Толедо не теряет своей позиции интел-

лектуального центра нации: поэты, писатели, ученые чувствуют себя здесь свободнее, чем в официальном Мадриде. В 1575 г в Толедо после работы в венецианской школе стареющего Тициана приезжает живописец Доменико Теотокопули, вошедший в историю как великий Эль Греко в связи с греческим происхо-

Барселона. Собор Святого Семейства. Начало строительства: конец XIX века, с 1882 г – храм соорудил архитектор Антонио Гауди

Севильи с кружевом стиля мудехар под палящим южным солнцем, об этой стране можно было бы мечтать и к ней стремиться только ради Эль Греко и города-крепости Толедо. Он согрел великого художника своими камнями и оградил его творения от соблазнов музеев мира крепостными стенами и замечательной излучиной быстроводной реки Тахо.

Самое сильное впечатление от Толедо – эффект присутствия в XVI веке. Объясняется это довольно просто: до середины XVI века город был столицей королевства Испания, "короной Испании и всего мира", а после переноса столицы в Мадрид (1561 г) интерес к нему был потерян. Город расположился на скалистом плато и имеет диаметр всего 2 км, окружен старыми стенами с башнями, сохранившимися местами еще римскую кладку, и увенчан великолепными колокольнями храмов. Река Тахо омывает скалу с трех сторон, что ограничивало территориальное развитие города, а его застройку делало максимально компактной. В результате мы имеем уникальную возможность воспринимать город во всей его цельности именно времен средневекового расцвета.

Из истории известно, что в 456 г римляне теряют владычество над Пиренейским полуостровом, уступая его племени вестготов. С 711 г на 370 лет земли вестготов захватывают африканские мавры, и с этого же времени начинается знаменитая реконкиста – борьба местного населения против них. Теперь фактически выковывается испанская нация, постепенно объединяя ряд возникающих королевств – Кастилию, Арагон, Наварру, Каталонию. Толедо как столица Кастилии играет в этой борьбе определяющую роль. Однако Арабский халифат привнес на землю Кастилии и свою высокую культуру: Толедо украшался многочисленными великолепными дворцами и мечетями. Башни крепостных стен дополнялись арками и декоративной резьбой, реконструировались мосты. Фрагменты мавританской культуры видны в замеча-

Перекресток улиц Толедо с фрагментами древней кладки в крепостных стенах

Мадрид. Дворец-монастырь "Эскориал" короля Филиппа II, архитектор Хуан де Феррера, 1567 г.

дением. Здесь он остается навсегда. И теперь художник и город сливаются воедино в сознании каждого настолько, что при имени Греко в воображении встает Толедо, а воспоминания о Толедо рисуют образы, созданные Греко. И в наше время в Толедо едут, прежде всего, чтобы посмотреть шедевры Греко. Приходится только удивляться, как город сохранил все это у себя, только по капельке "отщипнув" для коллекций Эрмитажа, Прадо, Лувра, Метрополитен.

Бессмысленно приводить здесь фото великих творений Мастера, хочется только поделиться своими отдельными впечатлениями.

Эль Греко всегда безошибочно узнаешь по удлинненным бледным лицам испанского типа, очерчен-

Запрошуємо до співпраці

СТАНЬТЕ ДОПИСУВАЧЕМ
НАШОЇ ГАЗЕТИ!

Шановні наші читачі! Студентська газета нашого університету "Архітектура і Будівництво" разом з вами продовжує удосконалюватися й запрошує до співпраці. Кожен з вас може випробувати себе в ролі дописувача. Адже студентські роки – це якраз і є період експериментів. А раптом із вас вийде кращий журналіст, ніж комп'ютерщик, сантехнік чи інженер!

Пишіть нам! Пишіть про все. Ви відпочивали влітку в горах? Розкажіть про це всім через нашу газету. На морі? Якщо це цікаво вашим друзям – значить, зацікавить і наших читачів. Спробуйте проаналізувати проблеми, які вас хвилюють. Вас обурює, як нахабно мчить водій на червоне світло, коли переходите дорогу? Напишіть про це!

Як редактор газети університету запрошую до співпраці всіх, хто має певні міркування з приводу самостійного навчання студентів, щодо участі нашої держави в Болонському процесі тощо. Ми будемо вас інформувати про те, як здобути другу вищу освіту, як заробити додаткову стипендію, як влаштуватися на роботу тощо, а ви запитуйте, що вас цікавило б іще. Спробуйте проаналізувати Інтернет як джерело інформації, поміркуйте на тему корупції у вищій школі, доведіть, що викладачі повинні посприяти ставитися до студентів (чи спростуйте), подумайте наскільки потрібна нам вища освіта взагалі, напишіть, як ви ставитеся до списування...

Є ще багато тем, стосовно яких нас дуже цікавить ваша думка. Тож не соромтеся, заходьте до редакції (Головний корпус, 6 поверх, кімн. 601а), приносьте свої твори, фотографії, малюнки. Можете писати на електронну адресу газети: www.arh_bud@knuba.edu.ua. Ваші публікації мають шанс з'явитися у друкованому вигляді. Отже, ми готові до співпраці. А ви?

І.Герасценкова

Ваша думка

"З ТОГО ЛЮДИНА
Й ПІЗНАЄТЬСЯ, ЩО
В СЛУШНУ МИТЬ
ВОНА СМІЄТЬСЯ..."

Сміх нам просто необхідний для того, щоб вижити! Скажи мені, з чого ти смієшся і як, і я тобі скажу, хто ти. Справді: те, що нас веселить, виявляє наші вподобання і рівень інтелекту. А те, як ми сміємося, свідчить про наш характер. Тарас Тимченко, студентський кореспондент "А+Б" вирішив дізнатися у студентів КНУБА, як вони люблять жартувати та над ким сміятися не варто.

"Опитувати студентів про жарти – приємне заняття, бо навіть згадка про давні розіграші викликає у них усмішку. Всі, насамперед, згадують День сміху – 1 квітня, тому що ті жарти – найвеселіші. Хоч з другого боку стало зрозуміло, що, на жаль, уже у студентському віці гумор поступово починає витісняти заклопотаність і втома... Мені згадалась гарна дитяча книжка Джеймса Крюса "Тім Талер або Проданий сміх". Навіть якщо ви виростили з казок, історія про хлопчика, який продав свій сміх, примусить вас замислитися над тим безцінним даром, котрий має кожен із нас. Тому сміймося на здоров'я, не чекаючи щастя чи чогось іншого. І нехай сміх буде щирим, від душі і нікому не завдає шкоди!"

Тамара Захарова, студентка III курсу КНУБА:

"НАД ХЛОПЦЯМИ МОЖНА СМІЯТИСЯ
ЯК ЗАВГОДНО, А ДІВЧАТ ОБРАЖАТИ
НЕ ТРЕБА"

Хоч ніхто вже дуже не ведеться на цей жарт, але дівчата саме 1 квітня "ощасливливають" своїх хлопців звісткою про вагітність. У школі в цей день ми влаштували тематичні вечірки – перевдягалися то піратами, то лікарями... Цікавіше жартувати 2 і 3 квітня, адже вони все одно римуються з висловом "брехня всесвітня": коли вже ніхто не очікує жартів, тому й більший ефект. Жартувати не можна з зовнішності: що хтось поправився, зморшка з'явилася, недобре виглядає... Із хлопцями можна жартувати як завгодно, це тільки дівчат не можна ображати, бо в них дуже ранимі душі.

Світлана Ручкар, студентка II курсу університету:

"ПРО НЕПРИЄМНІСТЬ УДОМА –
ЦЕ НАЙГІРШІЙ ЖАРТ"

У нас, як і в кожній компанії є комік, який підтримує цікаву тему чи переведе у жарт будь-яку ситу-

ацію. Першого квітня жартуємо традиційно: лякаємо однокурсників викликом у деканат, повідомленням, що їх виганяють з універу. Для мене найгіршим жартом була б новина про те, що вдома стала якась неприємність. Загалом, жартуємо в колі тих, хто розуміє жарти, якщо є образи, то просиш вибачення – і знову все добре.

Микола Каравай, студент IV курсу КНУБА:

"НЕ ЖАРТУЙТЕ З ТИМИ, ХТО НЕ МАЄ
ПОЧУТТЯ ГУМОРУ"

До Дня сміху особливо не готуюся, намагаюся більше імпровізувати. Адже результат від імпровізації ліпший, ніж коли щось плануєш наперед. У школі 31 березня говорили вчителю, що не прийдемо до школи, і це спрацювало – деякі вчителі наступного дня не приходили. Таким чином, 1 квітня ми мали вільний час і веселилися. Жартувати не варто з людей із різними вадами та з тих, які не розуміють жартів і все сприймають усерйоз.

Олексій Савченко, студент V курсу КНУБА:

"ЖАРТУВАТИ НЕ ВАРТО
З ВИКЛАДАЧАМИ"

Якось серед одногрупників поширили інформацію, що підняли стипендію до двох тисяч гривень. Вони не повірили, проте побігли до банкомату. На більшість тем можна жартувати хіба з друзями. Жартувати не варто з деяких викладачів. Пригадую, я намалював на дошці шарж на одного викладача. Наступного дня (за один день ми залік не склали) він мене викликав і запитав: "Ну що любиш викладачів малювати? Зараз я тебе попитаю!" Взагалі, треба знати, з ким можна пожартувати, а з ким ні.

Міркував та опитував
Тарас Тимченко

Спорт

КРАЦІ СПОРТСМЕНИ КНУБА 2011

За результатами виступів у змаганнях та спортивними показниками у 2010–2011 навчальному році визначено кращих спортсменів університету:

Бокс (Чоловіки. Жінки)

1. Євген Пугачов (ГД-31) – 3-й призер Міжнародного турніру
2. Ростислав Красуля (ПНМ-52) – учасник Чемпіонату України 2011. Член збірної команди Києва.
3. Артем Паутов (ВВ-21) – призер студентської Універсіади м. Києва 2011 року.
4. Дмитро Вербицький (ТВ-31) – призер Міжнародних спортивних змагань.
5. Анастасія Гомон (МБ-31) – призер Спартакіади України серед студентів.
6. Станіслава Глаголева (МБ-31) – призер Спартакіади України серед студентів.

Вільна боротьба

1. Владислав Карепанов (МБГ-41) – учасник Універсіади України серед студентів.

Баскетбол

1. Володимир Кузнецов (БМО-43) – капітан команди. Учасник Чемпіонату Києва.

Танцювальна аеробіка

1. Тетяна Костік (МБГ-21) – учасник Чемпіонату Києва серед вищих навчальних закладів
2. Дарина Лисак (МБ-21) – учасник Чемпіонату Києва серед вищих навчальних закладів

Легка атлетика

1. Іван Шофул (ПЦБ-54) – Член збірної команди Києва. Учасник Чемпіонату України.

Дуатлон (Біг. Велоперегони. Біг)

1. Олександр Датус (ТВ-54) – призер Чемпіонату України.

М.Діленья, Голова спортклубу КНУБА, професор

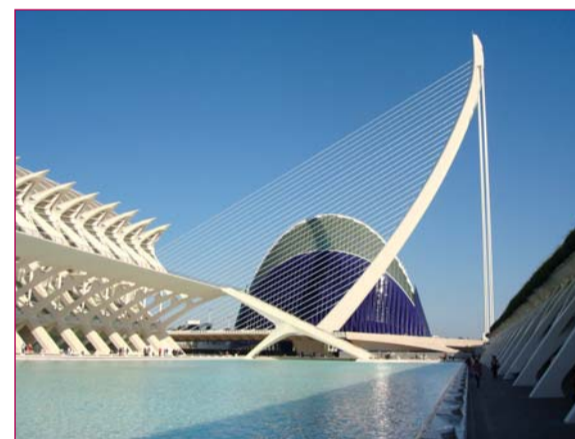
Кафедра, яка виховує кращих спортсменів КНУБА

Продовження, початок на стор. 3

ТОЛЕДО – КОРОНА ІСПАНІИ И ВСЕГО МИРА

ним тонкими лініями, переважувало серо-сіне-жовтою гаммою кольорів і особому тону темно-червоного. Искусствоведы (наприклад, проф. К. Верман, 1896 г.) вважають його одним з найбільш талановитих учеників Тициана, предшественником Веласкеса і отцом імпрессионізму. Вершину його поздних робіт відчуваєш в прозорості стилю і одухотворенності лиц, прежде всего 12 апостолів, подлинные портрети которых выставлены в Доме Эль Греко. Кажется невероятной возможность так показать страдание Св.Петра за свое неверие в Учителя, как это видишь на портрете. Такой же восторг вызывает ощущение фактуры прозрачных тканей, кружев. И все это – мощным мазком, без особого "прилизывания" почти 500 лет тому назад!

Ель Греко любил Толедо и оставил большое количество пейзажных работ с видом города. Многие из них именуются "Вид Толедо в грозу": все те же удлинённые тонкие линии, все тот же размытый и концентрированный темно-серый, и архитектурный ансамбль города вдаль. Очевидно, самим Господом нам была послана именно такая погода в прогулках по городу: небо затягивалось темно-серыми тучами, потом сверкало солнце, временами накрапывал дождь. А мы втроем (наша сплочённая уже не одним туром группа – Носовские Юра со Светланой и я) все ходили и ходили по узким каменным улицам Толедо, забираясь в самые безлюдные, спускались по крутым тропинкам к р.Тахо и благодарили Бога за возможность пожить в XVI веке рядом с Эль Греко и его шедеврами.

Валенсия. Центр науки и искусств, архитектор Сантьяго Калатрава (2006–2009 г.г.)

Мост Алькантара (XIII век) через р.Тахо
и въездная башня в Толедо

Севилья. Типичные элементы стиля мудахар в постройках XII–XV веков

Вид на Толедо со стороны реки Тахо

Р.Ф.Рунова,
профессор кафедры
технологии строительных
конструкций и изделий

НА ГРАНИ ШОКА...

Прочитав или услышав эти 20 фраз четверть столетия тому назад, многие были бы удивлены, шокированы... Врачи, возможно, предложили бы им лечиться в психиатрической больнице. А сегодня это разговорный язык, который никого не удивляет... Читайте!

- Я буду в лесу, но ты мне позвони...
- У меня уже рука замерзла с тобой разговаривать...
- Я случайно стер "Войну и мир"...
- Не могу войти в почту...
- Я тебе письмо десять минут назад послал, ты получил?
- Скинь мне фото на мыло...
- Я телефон дома забыл...
- Я не могу с тобой говорить, ты все время пропадаешь...
- Положи мне деньги на трубу...
- Я завтра себе мозгов докуплю...

- Давай подарим ему домашний кинотеатр...
- Да там всего-то двести гиггов...
- Я вторую мировую за немцев прошел...
- Да ты на телефоне посчитай...
- Переименуй папку...
- Дай мне двадцать пять рублей на метро...
- Я качаю эльфа...
- Воткни мне зарядку...
- Ивана нет дома, он в армии.

Подобрал Андрей Черкасский,
студент КНУБАНАШ САЙТ В ИНТЕРНЕТІ: www.knuba.edu.ua, e-mail: arh_bud@knuba.edu.uaЗасновник — Київський національний університет
будівництва і архітектури

Свідчення про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора.
Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів.
Дизайн газети Ф. Мережніков "Європа принт" www.europeprint.com.ua
Надруковано у ЗАТ "ВІПОЛ", вул. Волинська, 60

Редактор Ірина Герасценкова
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31, кімн. 601а, тел. 241-55-35